

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVI Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kędzierska

Protokolant: p.o. staż. M. T.

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. w Poznaniu Haliny Pągowskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r. sprawy o wydanie wyroku łącznego w stosunku do:

H. P.(...)

urodz. (...) w M.

syna Z. i H. zd. T.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 kwietnia 2011 roku, w sprawie II. K. 180/11, za przestępstwa:

- a) z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 283 kk, popełnione w dniu 17 września 2010 roku, na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 40 stawek dziennych po 10 zł
- b) z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 283 kk, popełnione w dniu 17 września 2010 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł

przy czym, orzeczone kary jednostkowe połączono i sprowadzono do kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 3 lat próby oraz do kary łącznej grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł.; postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 marca 2012 roku, karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności (II.Ko.203/12); postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 6 listopada 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności (II.Ko.2159/13);

II. Sądu Rejonowego w Tiergarten – Niemcy - z dnia 14 lutego 2012 roku w sprawie 232 Js 2/12, 254 Ds. 5/12, za „współdziałal w dwóch szczególnie ciężkich przypadkach kradzieży”, na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono do dnia 21 lutego 2015 roku;

III. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 7 sierpnia 2013 roku, w sprawie II. K. 600/13, za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, popełnione w dniach 10 – 11 października 2012 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono warunkowo na okres 4 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł, postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 24 października 2013 roku, w sprawie II. K. 635/13, za przestępstwo z art. 278 § 1 i 3 kk, popełnione w dniu 2 kwietnia 2013 roku, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł;

V. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 24 października 2013 roku, w sprawie II. K. 554/13, za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, popełnione w okresie od początku 2013 roku do dnia 5 maja 2013 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł;

VI. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 5 grudnia 2013 roku, w sprawie II. K. 601/13, za przestępstwo z art. 279 § 1 kk, popełnione w okresie od 17 listopada 2012 roku do 20 listopada 2012 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 10 stawek dziennych po 50 zł;

VII. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 stycznia 2014 roku, w sprawie II. K. 163/13, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, popełnione w dniu 14 listopada 2012 roku, na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

VIII. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 22 stycznia 2014 roku, w sprawie II. K. 955/13, za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, popełnione w okresie od 19 lutego 2013 roku do dnia 21 lutego 2013 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł;

IX. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 17 kwietnia 2014 roku, w sprawie II. K. 1068/13, za:

a) ciąg dwóch przestępstw z art. 278 § 1 kk, popełnionych w okresie od dnia 8 marca 2013 roku do dnia 28 marca 2013 roku oraz od dnia 22 marca 2013 roku do dnia 25 marca 2013 roku, na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł,

b) ciąg dwóch przestępstw z art. 279 § 1 kk oraz z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, popełnionych w okresie od dnia 8 marca 2013 roku do 10 marca 2013 roku oraz od 5 kwietnia 2013 roku do 9 kwietnia 2013 roku, na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł,

przy czym, orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączono i sprowadzono do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz do kary łącznej grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł;

X. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 13 maja 2014 roku, w sprawie II. K. 1153/13, za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 26 kwietnia 2013 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł; przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 22 września 2014 roku, kara grzywny została zamieniona na pracę społecznie użyteczną przez okres 5 miesięcy po 20 godzin miesięcznie (II. Ko. 2237/14);

XI. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 21 maja 2014 roku, w sprawie II. K. 216/14, za ciąg dwóch przestępstw z art. 279 § 1 kk, popełnionych w okresie od 23 września 2013 roku do 24 września 2013 roku oraz od 1 października 2013 roku do 2 października 2013 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł; przy czym na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres 2 dni rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

XII. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 kwietnia 2014 roku, w sprawie XVI. K. 110/13, za:

a) przestępstwo z art. 280 § 2 kk, popełnione w dniu 21 maja 2012 roku, na karę 3 lat pozbawienia wolności,

b) ciąg pięciu przestępstw z art. 278 § 1 kk oraz art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, popełnionych w okresie od 11 kwietnia 2012 roku do 13 kwietnia 2012 roku, od 10 maja 2012 roku do dnia 11 maja 2012 roku, od dnia 1 czerwca 2012 roku do

dnia 2 czerwca 2012 roku, od dnia 6 czerwca 2012 roku do dnia 7 czerwca 2012 roku, od dnia 10 czerwca 2012 roku do dnia 11 czerwca 2012 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i sprowadzono do kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

1. rozwiązuje węzły kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie w sprawie II. K. 1068/13 oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie XVI. K. 110/13,

2. na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 i 2 kk, art. 87 kk, art.89 § 1 kk i art.89 § 1a kk oraz art. 91 § 2 kk, łączy kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu w sprawach opisanych wyżej w punktach III, IV, V, VI, VII, VIII, IXa, IXb X, XIIa oraz XIIb i wymierza mu karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

3. na podstawie art. 576 §1 kpk wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawia odrębnemu wykonaniu,

4. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego, odnośnie kar opisanych wyżej w punktach I oraz XI,

5. na podstawie 572 kpk w zw. z art. 92a kk umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego, odnośnie kary opisanej wyżej w punkcie II,

6. na podstawie § 14 ust. 5, § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163, poz 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. Z. kwotę 147,60 zł (w tym 23 % VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

7. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art.632 pkt 2 kpk zwalnia skazanego w całości od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych, na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) – nie wymierza mu opłaty, zaś części postępowania umorzonego kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Kędzierska

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2014 roku, do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął wniosek skazanego H. P.o wydanie w stosunku do niego wyroku łącznego, obejmującego kary orzeczone wobec skazanego w sprawach: II. K. 180/11 Sądu Rejonowego w Lesznie, II. K. 601/13 Sądu Rejonowego w Lesznie, II. K. 600/13 Sądu Rejonowego w Lesznie, XVI. K. 110/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu.

W uzasadnieniu wniosku H. P. stwierdził, że absorpcja jego wyroków wpłynie korzystnie na możliwość skrócenia odbywania kary, co miałoby duży wpływ na powrót skazanego do rodziny. Wnioskujący twierdzi również, że chciałby odbudować swój wizerunek wśród znajomych i ludzi, którym wyrządził wcześniej krzywdę.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

H. P. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

XIII. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 kwietnia 2011 roku, w sprawie II. K. 180/11, za przestępstwa:

a) z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 283 k.k., popełnione w dniu 17 września 2010 roku, na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 40 stawek dziennych po 10 zł

b) z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 283 k.k., popełnione w dniu 17 września 2010 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł

przy czym, orzeczone kary jednostkowe połączono i sprowadzono do kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 3 lat próby oraz do kary łącznej grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł.; postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 marca 2012 roku, karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności (II.Ko.203/12); postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 6 listopada 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności (II.Ko.2159/13);

XIV. Sądu Rejonowego w Tiergarten – Niemcy - z dnia 14 lutego 2012 roku w sprawie 232 Js 2/12, 254 Ds. 5/12, za „współdziałal w dwóch szczególnie ciężkich przypadkach kradzieży”, na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono do dnia 21 lutego 2015 roku;

XV. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 7 sierpnia 2013 roku, w sprawie II. K. 600/13, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., popełnione w dniach 10 – 11 października 2012 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono warunkowo na okres 4 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł, postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; kara grzywny została zamieniona postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 stycznia 2014 roku na pracę społecznie użyteczną w wymiarze 5 miesięcy po 20 godzin;

XVI. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 24 października 2013 roku, w sprawie II. K. 635/13, za przestępstwo z art. 278 § 1 i 3 k.k., popełnione w dniu 2 kwietnia 2013 roku, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł;

XVII. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 24 października 2013 roku, w sprawie II. K. 554/13, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., popełnione w okresie od początku 2013 roku do dnia 5 maja 2013 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł;

XVIII. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 5 grudnia 2013 roku, w sprawie II. K. 601/13, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. popełnione w okresie od 17 listopada 2012 roku do 20 listopada 2012 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 10 stawek dziennych po 50 zł, przy czym kara grzywny została zamieniona postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 11 września 2014 roku na pracę społecznie użyteczną w wymiarze 1 miesiąca w ilości 30 godzin;

XIX. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 stycznia 2014 roku, w sprawie II. K. 163/13, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., popełnione w dniu 14 listopada 2012 roku, na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

XX. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 22 stycznia 2014 roku, w sprawie II. K. 955/13, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 19 lutego 2013 roku do dnia 21 lutego 2013 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł;

XXI. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 17 kwietnia 2014 roku, w sprawie II. K. 1068/13, za:

a) ciąg dwóch przestępstw z art. 278 § 1 k.k., popełnionych w okresie od dnia 8 marca 2013 roku do dnia 28 marca 2013 roku oraz od dnia 22 marca 2013 roku do dnia 25 marca 2013 roku, na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł,

b) ciąg dwóch przestępstw z art. 279 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnionych w okresie od dnia 8 marca 2013 roku do 10 marca 2013 roku oraz od 5 kwietnia 2013 roku do 9 kwietnia 2013 roku, na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł,

przy czym, orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączono i sprowadzono do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz do kary łącznej grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł;

XXII. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 13 maja 2014 roku, w sprawie II. K. 1153/13, za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 26 kwietnia 2013 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł; przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 22 września 2014 roku, kara grzywny została zamieniona na pracę społecznie użyteczną przez okres 5 miesięcy po 20 godzin miesięcznie (II. Ko. 2237/14);

XXIII. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 21 maja 2014 roku, w sprawie II. K. 216/14, za ciąg dwóch przestępstw z art. 279 § 1 k.k., popełnionych w okresie od 23 września 2013 roku do 24 września 2013 roku oraz od 1 października 2013 roku do 2 października 2013 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 zł; przy czym na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres 2 dni rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXIV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 kwietnia 2014 roku, w sprawie XVI. K. 110/13, za:

a) przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., popełnione w dniu 21 maja 2012 roku, na karę 3 lat pozbawienia wolności,

b) ciąg pięciu przestępstw z art. 278 § 1 k.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnionych w okresie od 11 kwietnia 2012 roku do 13 kwietnia 2012 roku, od 10 maja 2012 roku do dnia 11 maja 2012 roku, od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia 2 czerwca 2012 roku, od dnia 6 czerwca 2012 roku do dnia 7 czerwca 2012 roku, od dnia 10 czerwca 2012 roku do dnia 11 czerwca 2012 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i sprowadzono do kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany H. P. ma 30 lat, jest kawalerem, ma jedno dziecko. Obecnie przebywa w Zakładzie Karnym w W., gdzie został przetransportowany z Zakładu Karnego w R. w dniu 9 kwietnia 2014 r. (karę pozbawienia wolności odbywa od 8 lutego 2014 r.) Jego dotychczasowe zachowanie w warunkach izolacji zostało ocenione jako umiarkowane. Nie był on nagradzany, ani karany dyscyplinarnie. Wobec skazanego nie stosowano środków przymusu bezpośredniego, nie odnotowano przypadków samoagresji oraz wszczynania konfliktów ze współosadzonymi. H. P. odbywa karę pozbawienia wolności w systemie programowego oddziaływania, zadania zawarte w (...) stara się realizować właściwie. Jest uczniem kursu zawodowego, przy czym wymaga rozmów motywujących do uczęszczania na zajęcia szkolne.

Skazany prezentuje regulaminową postawę wobec przełożonych, a także współosadzonych, nie uczestniczy w zajęciach kulturalno – oświatowych ani sportowych. Czas wolny przeznaczają na czytanie książek i prasy oraz zajęcia własne. Kontakty zewnętrzne utrzymuje z matką (H. P. (1)), siostrą (D. P.) oraz konkubiną (A. M.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

wniosku o wydanie wyroku łącznego (k. 1), informacji z Krajowego Rejestru Karnego dot. H. P. (k. 37 – 40), pism Sądu Rejonowego w Lesznie (k. 75, 80, 84 – 85, 88 - 89), odpisów orzeczeń (k. 15-35, 76 – 79, 80 – 83, 86 -88, 90 – 94), opinii o skazanym (k. 96 - 97), akt sprawy II. K. 216/14, II. K. 180/11, II. K. 600/13, II. K. 163/13 Sądu Rejonowego w Lesznie (w zw. z k.107).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z normą zawartą w art. 85 kk wyrok łączny może zostać wydany wobec osoby, która popełniła dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne kary podlegające łączeniu. W konsekwencji, dla wydania wyroku łącznego konieczne jest spełnienie dwóch przesłanek – popełnienia dwóch lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok za którekolwiek z nich oraz orzeczenia za te przestępstwa kar, które nadają się do połączenia.

Nadto, stosownie do treści art. 91 § 2 kk, jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału.

W konsekwencji, zadaniem Sądu w sprawach o wydanie wyroku łącznego jest zawsze zbadanie tego, czy istnieje realny zbieg przestępstw – to znaczy, czy istnieje dwa lub więcej przestępstw, które zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok za którekolwiek z nich. W przypadku ustalenia istnienia realnego zbiegu przestępstw, którego granicę zawsze wyznacza konkretna data – data wydania pierwszego wyroku za przestępstwo wchodzące w skład zbiegu, obowiązkiem Sądu jest zbadanie, czy w realiach konkretnej sprawy nie istnieją dalsze realne zbiegi przestępstw, obejmujące inne przestępstwa, niż te, które wchodzą w skład ustalonego już zbiegu. Należy więc dokonać analizy dat kolejnych skazań oraz dat popełnienia przestępstw i ustalić, czy przed wydaniem kolejnych wyroków w stosunku do skazanego nie popełnił on dwóch lub więcej przestępstw.

Zadaniem Sądu jest także, zgodnie z art. 85 kk stwierdzenie, czy kary orzeczone za przestępstwa popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok, są „tego samego rodzaju” lub są karami „innymi podlegającymi łączeniu”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż skazany H. P. został skazany dwunastoma wyrokami różnych sądów, przy czym chronologicznie „pierwszym” wydanym wobec niego wyrokiem był wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 kwietnia 2011 roku, wydany w sprawie II.K.180/11. Należy jednak zauważyć, iż wszystkie pozostałe czyny zabronione popełnione przez skazanego H. P. zostały popełnione już po wydaniu względem niego wyroku skazującego w sprawie II. K. 180/11. kara orzeczona wyrokiem w tej sprawie nie podlegała łączeniu z żadną inną, toteż postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego odnośnie kar wymierzonych w wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 kwietnia 2011 r. o sygnaturze II.K.180/11 zostało umorzone na podstawie art. 572 kpk (**punkt 4 wyroku**).

„Drugim” chronologicznie orzeczeniem wydanym wobec H. P. był wyrok niemieckiego Sądu Rejonowego w Tiergarten z dnia 14 lutego 2012 r. o sygnaturze 232 Js. 2/12, 254 Ds. 5/12. Zgodnie z dyspozycją art. 92a kk wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. W związku z tym na podstawie art. 572 kpk w zw. z art. 92a kk postępowanie o wydanie wyroku łącznego w niniejszej sprawie podlegało umorzeniu (**punkt 5 wyroku**).

Kolejnym wydanym wobec skazanego wyrokiem był wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 7 sierpnia 2013 r. w sprawie II.K.600/13. Należy zatem ustalić, które spośród innych przestępstw popełnionych przez H. P., za które został on skazany, zostały popełnione przed dniem 7 sierpnia 2013 roku.

Analiza orzeczeń wydawanych przeciwko H. P. prowadzi do wniosku, iż przed dniem 7 sierpnia 2013 roku, skazany popełnił następujące przestępstwa: w dniu 2 kwietnia 2013 roku, osądzone wyrokiem w sprawie II. K.635/13 Sądu Rejonowego w Lesznie; od początku 2013 r. do 5 maja 2013 r., osądzone wyrokiem w sprawie II. K.554/13 Sądu

Rejonowego w Lesznie; od 17 listopada 2012 r. do 20 listopada 2012 r., osądzone wyrokiem w sprawie II. K.601/13 Sądu Rejonowego w Lesznie; w dniu 14 listopada 2012 r., osądzone wyrokiem w sprawie II.K.163/13 Sądu Rejonowego w Lesznie; w okresie od 19 lutego 2013 r. do 21 lutego 2013 r., osądzone wyrokiem w sprawie II.K.955/13 Sądu Rejonowego w Lesznie; w dniach 8 marca 2013 r. do 28 marca 2013 r., 22 marca 2013 r. do 25 marca 2013 r., 8 marca 2013 r. do dnia 10 marca 2013 r., 5 kwietnia 2013 r. do 9 kwietnia 2013 r., osądzone wyrokiem w sprawie II.K.1068/13 Sądu Rejonowego w Lesznie; w dniu 26 kwietnia 2013 r., osądzone wyrokiem w sprawie II.K.1153/13 Sądu Rejonowego w Lesznie oraz w dniach 21 maja 2012 r., od 11 kwietnia 2012 r. do 13 kwietnia 2012 r., od 10 maja 2012 r. do 11 maja 2012 r., od 1 czerwca 2012 r. do 2 czerwca 2012 r., od 6 czerwca 2012 r. do 7 czerwca 2012 r., 10 czerwca 2012 r. do 11 czerwca 2012 r. osądzone wyrokiem w sprawie XVI. K.110/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Przestępstwo, za które Sąd Rejonowy w Lesznie orzekł karę w sprawie II.K.216/14 zostało popełnione w okresie od 23 września 2013 r. do 24 września 2013 r. oraz od 1 października 2013 r. do 2 października 2013 r., tym samym, zostało ono popełnione po wydaniu wyroku, który stanowi punkt odniesienia w niniejszym postępowaniu i nie może ulec połączeniu z karami wskazanymi w sprawach powyżej. Wobec tego Sąd na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w tejże sprawie (**punkt 3 wyroku**).

Dla ustalenia, czy możliwe jest orzeczenie kary łącznej, konieczna jest analiza kar, jakie orzeczono wobec skazanego w wymienionych wyżej wyrokach, obejmujących kary za przestępstwa popełnione przez H. P. przed dniem 7 sierpnia 2013 roku. W sprawach II.K.600/13, II.K.635/13, II.K.554/13, II.K.601/13, II.K.955/13, II.K.1068/13 i II.K.1153/13 Sądu Rejonowego w Lesznie orzeczono w stosunku do H. P. kary grzywny, przy czym w sprawie II.K.600/13 kara grzywny została zamieniona postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 20 stycznia 2014 roku na pracę społecznie użyteczną w wymiarze 5 miesięcy po 20 godzin, w sprawie II.K.1153/13 kara grzywny została zamieniona postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 22 września 2014 roku na pracę społecznie użyteczną w wymiarze 5 miesięcy po 20 godzin, a w sprawie II.K.601/13 kara grzywny została zamieniona postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 11 września 2014 roku na pracę społecznie użyteczną w wymiarze 1 miesiąca w ilości 30 godzin.

W sprawie II.K.163/13 Sądu Rejonowego w Lesznie orzeczono wobec skazanego karę w postaci 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Z kolei, w sprawach II.K.600/13, II.K.635/13, II.K.554/13, II.K.601/13, II.K.955/13, II.K.1068/13, II.K.1153/13 Sądu Rejonowego w Lesznie i w sprawie XVI.K.110/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu orzekano wobec skazanego kary pozbawienia wolności, przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności w sprawach II.K.601/13 i XVI.K.110/13 orzeczone zostały bez warunkowego zawieszenia wykonania kary, a kary w sprawach II.K.600/13, II.K.635/13, II.K.554/13, II.K.955/13, II.K.1068/13, II.K.1153/13 i II.K.216/14 zostały orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, z tym że w sprawie II.K.600/13 postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 17 grudnia 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary pozbawienia wolności.

Ostatecznie zatem Sąd uznał iż możliwe jest połączenie kar orzeczonych w sprawach wymienionych wyżej w punktach III, IV, V, VI, VII, VIII, IXa, IXb X, XIIa oraz XIIb i orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny (tej ostatniej – jedynie z połączenia kar wymienionych w punktach III, IV, V, VI, VIII, IXa, IXb i X – tj. tych w których kara grzywny została orzeczona).

Dla większej przejrzystości swoich rozważań, Sąd, w dalszej części uzasadnienia osobno odniesie się do kwestii połączenia grzywien, a osobno – do kwestii połączenia kar pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności.

Granice, w jakich może być orzeczona kara łączna pozbawienia wolności oraz grzywny w wyroku łącznym, określa art. 86 § 1 kk. Zgodnie z tym przepisem „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 kk nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona

związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności”. Jednocześnie, w art. 86 § 2 kk wskazano zasady określania kary łącznej grzywny, zgodnie z którymi, Sąd winien na nowo określić wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 kk, jednakże wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. Natomiast zgodnie z art. 87 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko, zgodnie z którym „Pogląd, że granice kary łącznej, wyznaczone treścią wyroku łącznego, są trwałe i przysługują im przymiot powagi rzeczy osądzonej w każdych warunkach, nie znajduje wsparcia normatywnego, a zwłaszcza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. Przepis ten wyraża w pewnym sensie przeciwstawną temu pogładowi normę. Wynika z niej, że wyrok łączny traci moc z chwilą wydania nowego wyroku łącznego, obejmującego skazania dotychczas łączone oraz kolejne, wcześniej nieuwzględnione, jeśli tylko dotyczą przestępstw pozostających w zbiegu realnym (art. 85 k.k.). Utrata mocy wyroku łącznego z chwilą wydania nowego wyroku łącznego oznacza, że poprzednie połączenie kar tego samego rodzaju ulega rozwiązaniu, a podstawą nowego łączenia stają się kary wymierzone za poszczególne przestępstwa. Węzeł kary łącznej (kar łącznych) orzeczonej w poprzednim wyroku traci moc, a granice nowej kary łącznej, która ma zostać orzeczona określa przepis art. 86 § 1 k.k.” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 listopada 2009 roku w sprawie VKK 148/09). Tym samym, górna granica możliwej do orzeczenia kary łącznej będzie zawsze stanowić sumę kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa bądź ciągi przestępstw tworzące konkretny realny zbieg przestępstw. Na wysokość potencjalnej górnej granicy kary łącznej nie będzie mieć natomiast wpływu wysokość orzeczonej uprzednio kary łącznej za część przestępstw lub ciągów przestępstw wchodzących w skład konkretnego zbiegu.

W konsekwencji, odnośnie kary pozbawienia wolności możliwe jest orzeczenie wobec H. P. kary łącznej w granicach od najwyższej z kar jednostkowych (zasada absorpcji) – czyli 3 lat pozbawienia wolności, do ich sumy (zasada kumulacji) – czyli 12 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (przy uwzględnieniu kary 8 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie II.K.163/13 jako równoważnej 4 miesiącom - 120 dniom pozbawienia wolności).

Nadto, możliwe było orzeczenie kary łącznej grzywny wobec H. P. obejmującej kary orzeczone w sprawach II.K. 600/13, II.K.635/13, II.K.554/13, II.K.601/13, II.K.955/13, II.K.1068/13, II.K.1153/13 w granicach od kary najsurowszej – 100 stawek dziennych – do ich sumy wynoszącej 430 stawek dziennych grzywny. Z kolei kształtowana w wyroku łącznym wysokość stawki dziennej grzywny, zgodnie z przytoczonym wyżej art. 33 § 3 kk nie powinna przekraczać najwyższej ustalonej uprzednio – 50 (pięćdziesiąt) złotych.

W tak ustalonych granicach Sąd orzekał o karze łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny.

Przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa; system absorpcji (pochlania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną; system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), wreszcie system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób.

Oczywistym jest, iż przy orzekaniu kary łącznej, obowiązujące przepisy dopuszczają zastosowanie zasad pełnej absorpcji jak i pełnej kumulacji, jednakże Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r. w sprawie Rw 628/75 (opubl. OSNKW 1976, nr 2, poz. 33), iż zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku.

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, w pełni zaaprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa, sąd orzekający karę łączną na podstawie kar wymierzonych kilkoma prawomocnymi wyrokami powinien rozważyć przede wszystkim zagadnienie związku przedmiotowego i

podmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającym się czynami, co w poważnej mierze decyduje o zastosowaniu w mniejszym lub większym stopniu zasady absorpcji lub kumulacji przy wymiarze kary łącznej. Silniejsze związki czasowe i rodzajowe pomiędzy dokonanymi przestępstwami wskazują na potrzebę przyznania decydującego znaczenia zasadzie absorpcji łączonych kar (wymierzenia kary w wysokości równej karze najwyższej spośród wcześniej orzeczonych, która „pochłania” pozostałe kary). W przypadku zaistnienia luźniejszych relacji pomiędzy tymi czynnikami powinna z kolei przeważać zasada kumulacji (sumowania poszczególnych kar). Jak podkreśla się w orzecznictwie priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (polegająca na obostrzeniu najsurowszej z kar poprzednio wymierzonych), zaś kara łączna orzeczona na podstawie absorpcji lub kumulacji – jedynie wyjątkiem. Zasada kumulacji może być bowiem uznana za niesprawiedliwą formę odpłaty, zaś zasada absorpcji za nieuzasadnioną postać nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 marca 2005 r., II AKa 106/2005).

Zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw (do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu) z drugiej zaś umożliwia uniknięcie dolegliwości wynikającej z kumulacji orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych. Sąd podziela pogląd, iż "zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej niż dwa wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Na wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji winny też mieć wpływ okoliczności, które ustawowo wskazują na możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, nawet wtedy, gdy przy wymiarze kar jednostkowych sąd nie skorzystał z tego dobrodziejstwa, a nie sprzeciwiają się temu względy prewencyjne" (wyrok SA w Katowicach z 8 marca 2001 r., II Aka 59/01, Prok. i Pr. 2002, z. 3, poz. 21).

Ponadto, nie można automatycznie przyjmować, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie. Taka okoliczność może bowiem świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011 roku w sprawie II K 172/10, opubl. OSNKW 2011/2/13, Biul.SN 2011/2/12).

Obowiązkiem sądu orzekającego w sprawie jest ponadto rozważenie tych okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków

i przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 lutego 1976 r., I KR 292/75, OSNKW 1976/10-11, poz. 128 oraz z dnia 12 września 1985 r., II KR 245/85, OSNKW 1986/5-6, poz. 39).

Sąd wskazuje, iż osiemnaście przestępstw wchodzących w skład realnego zbiegu, zostało popełnionych przez H. P. w czasie ok. jednego roku – pomiędzy dniem 11 kwietnia 2012 roku, a 5 maja 2013 roku. Istnieje zatem między nimi dość silny związek czasowy – skazany popełniał je praktycznie przez cały czas, oddzielając poszczególne czyny tylko niewielkimi przerwami (jedyna dłuższa przerwa miała miejsce w okresie pomiędzy 11 czerwca 2012 roku a 10 października 2012 roku). Bliski związek czasowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami stanowi argument nakazujący rozważenie orzeczenia kary łącznej z uwzględnieniem zasady absorpcji. Przeciwno określeniu wysokości kary łącznej na poziomie najsurowszej kary jednostkowej przemawia jednak fakt, iż skazany popełniał czyny zabronione na szkodę różnych pokrzywdzonych, na różne sposoby i w ramach kilku kwalifikacji prawno Karnych, za co trzykrotnie orzekano wobec niego jedną karę – za ciąg przestępstw na podstawie art. 91 § 1 kk (przy tym - dwukrotnie były to ciągi dwóch przestępstw, a raz - ciąg pięciu przestępstw) – co już samo w sobie stanowi dobrodziejstwo w wymiarze kary. W ocenie Sądu ilość popełnionych przestępstw świadczy o niepoprawności sprawcy i nie pozwala na sformułowanie pozytywnej dla H. P. prognozy kryminologicznej, z której wynikałoby, że kara łączna w wysokości najsurowszej z kar jednostkowych byłaby wystarczającą oceną działalności sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8, poz. 19 oraz wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., IV KKN 39/99, LEX nr 51104).

Trzeba bowiem zauważyć iż co do czynów stanowiących podstawę do wydania przedmiotowego wyroku łącznego, 4 z nich – od IV do V, VII, IX a oraz XII b dotyczyły naruszenia art. 278 § 1 kk, z czego w jednym przypadku skazany

jedynie usiłował dokonania kradzieży, przestępstwa opisane w punktach III, VI, VIII oraz IX b dotyczyły popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem stypizowanego w art. 279 § 1 kk, z czego jeden z czynów zabronionych (opisany w pkt III) został zakwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi, przestępstwo opisane w punkcie X stanowiło czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk – a zatem godziło zarówno w mienie jak i wiarygodność dokumentów, wreszcie - czyn zabroniony opisany w punkcie XII a stanowił zbrodnię rozboju w jego kwalifikowanej formie.

Sąd wskazuje także na to, iż kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 października 2007 roku w sprawie II AKa183/07). Nadto, w ocenie Sądu, jedynie wyjątkowo bliskie związki czasowe i przedmiotowe uzasadniałyby ukształtowanie kary łącznej w granicach zbliżonych do absorpcji – jako wyjątku od zasady asperacji.

W konsekwencji Sąd uznał, że kara łączna za przestępstwa i ciągi przestępstw opisane w wyroku w punktach od III do X oraz od XIIa do XIIb winna zostać wymierzona z uwzględnieniem zasady asperacji, a cele kary najpełniej spełni kara łączna w wymiarze 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, takie ukształtowanie kary łącznej pozbawienia wolności spełnia też swoje cele zarówno w odniesieniu do zasad prewencji indywidualnej, jak również prewencji ogólnej, albowiem znaczące – prawie dwukrotne - podwyższenie najsurowszej kary jednostkowej, stanowić będzie dostateczną dolegliwość dla skazanego, nie budząc powszechnego poczucia nadmiernej łagodności kary. Jednocześnie, uniknięcie stosowania zasady pełnej absorpcji spowoduje, iż orzeczona kara nie będzie miała demoralizującego wpływu na skazanego, albowiem choćby częściowo odczuje on dolegliwość związaną z popełnieniem przez niego licznych czynów, za które dotychczas został skazany. Z drugiej jednak strony, ukształtowanie kary łącznej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności spowoduje, iż skazany opuści Zakład Karny zdecydowanie wcześniej, niż stałoby się to, gdyby odbywał kolejno orzeczone wobec niego kary jednostkowe za przestępstwa tworzące realny zbieg - w wymiarze 12 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (**punkt 2 wyroku**).

Odnosząc się do wymierzonej skazanemu H. P. kary łącznej pozbawienia wolności należy przypomnieć treść art. 89 § 1 kk zgodnie, z którym „w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może w wyroku łącznym warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69”. Bezwzględną przesłanką dla zastosowania wskazanego przepisu jest wymierzenie skazanemu kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 (dwóch) lat, co nie miało miejsca w niniejszym przypadku. Ponadto dyspozycja art. 89 § 1a kk (który to z uwagi na czas popełnienia osądzonych czynów znajduje zastosowanie) wprost przesądza o dopuszczalności orzeczenia w wyroku łącznym w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności bez takiego warunkowego zawieszenia.

Sąd Okręgowy dostrzegł także możliwość połączenia kar grzywny orzeczonych wobec skazanego za przestępstwa i ciągi przestępstw opisane w punktach III, IV, V, VI, VIII, IXa, IXb i X. Najsurowsza z orzeczonych kar grzywny wynosiła 100 stawek dziennych, natomiast ich suma – wynosiła 430 stawek dziennych.

Przestępstwa, za które orzeczono kary grzywny zostały popełnione przeciwko mieniu oraz przeciwko wiarygodności dokumentów. Pomiędzy siedmioma z ośmiu kar grzywny zachodzi związek przedmiotowy oraz podmiotowy, który pozwałaby na zastosowanie zasady absorpcji, to jednak Sąd zwrócił uwagę na fakt, iż skazany popełniając czyny zabronione przeciwko mieniu kierował się chęcią uzyskania korzyści majątkowej, a więc przewidując możliwość

orzeczenia kary grzywny ze względu na cel działania sprawcy – art. 33 § 2 kk – to nie ma przeszkód do tego, aby odstąpić od zasady absorpcji i określić karę łączną grzywny za omawiane przestępstwa zgodnie z zasadą asperacji.

W konsekwencji, Sąd określił karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, uznając, że będzie to kara adekwatna za popełnione przestępstwa. Tak ukształtowana kara w pełni oddaje zarówno relatywnie znaczną bliskość czasową pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, a z drugiej strony - naruszanie przez skazanego różnych dóbr chronionych prawem. Kara łączna grzywny w wymiarze orzeczonym przez Sąd nie będzie stanowić nieuzasadnionego promowania sprawcy; będzie stanowić odczuwalną dolegliwość za szereg przestępstw oraz ciągów przestępstw popełnionych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Określając wysokość jednej stawki dziennej na minimalnym poziomie 10 złotych, Sąd miał na uwadze przede wszystkim trudną sytuację materialną skazanego, który przebywa w Zakładzie Karnym i ma do odbycia długotrwałą karę pozbawienia wolności. Skazany nie ma zatem takiej możliwości uzyskiwania dochodów, jaką miałby przebywając na wolności. Jednocześnie, takie określenie kwoty stawki dziennej da skazanemu szansę na spłatę orzeczonej grzywny bez konieczności odbywania kary zastępczej pozbawienia wolności (**punkt 2 wyroku**).

Zgodnie z normą zawartą w art. 576 § 1 kpk, wyroki podlegające połączeniu, w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawione zostały odrębnemu wykonaniu (**punkt 3 wyroku**).

Ponieważ skazany korzystał w toku postępowania sądowego z pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu, która w przedmiotowej sprawie była obligatoryjna – art. 80 kpk – a pomoc prawna z urzędu nie została opłacona nawet w części, na podstawie przepisów powołanych **w punkcie 6 wyroku** należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. Z. kwotę 147,60 zł.

Na podstawie przepisów powołanych **w punkcie 7** wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania. Na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, uznając iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na odbywanie długoterminowej kary pozbawienia wolności. Odnośnie części postępowania umorzonego – na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty postępowania obciążają Skarb Państwa.

SSO Agnieszka Kędzierska